

A gyógyító fény

Fenyő Mártával

Dogossy Katalin beszélgetett

Elnézést kérek az olvasótól, ha ez az interjú kicsit személyesebbre sikerül a megszokottnál. Fenyő Márta biofizikusról, a polarizáltfény-terápia feltalálójáról nagyon sok cikk, közlemény, tévé- és rádióműsor született már. Jó néhányat magam is elolvastam, meghallgattam, mert érdekelt, mert Mártát nagyon régen ismerem. És nagyon sokra tartom. Nem csak azért, mert közel harminc év kitartó kutatómunkájának eredményeképpen létrehozta a XXI. század terápiai eszközét, a Sensolite-ot. Sok minden másért is, amiről ő sohasem beszél. A nyolcvanas években, amikor a polarizált fény orvosi alkalmazásaként

megalkotta az Evolite gyógylámpa prototípusát sokan egyáltalán nem hittek abban, amire ő az életét tette, nevezetesen abban, hogy a polarizált fényrel gyógyítani lehet. Hiába sorakoztak fel a gyógyult betegek, álltak rendelkezésre a meggyőző kutatási eredmények, évekig nem akarták tudomásul venni a tényt. Hosszú és sokáig hiábavaló küzdelmekkel teli volt az út, amely a jelen sikereihez vezetett. S az ár Márta egészsége lett. Ő nem akarja a részleteket a nyilvánossággal megosztani, én pedig akarata ellenére természetesen nem fogok erről beszélni. Talán nem is fontos, hiszen már teljesen jól van, teljes gőzzel dolgozik, kutat, fejleszt, előadásokat tart. Győzött, mert ő olyan ember, soha, semmit nem ad fel.

– Volt a családotokban fizikus?

– Nem. Én is csak véletlenül lettem az. A reál tantárgyakban, mint a matematika, kémia, fizika, mindig jó voltam, például középiskolás koromban kémiából országos tanulmányi versenyt is nyertem. Középiskolai tanulmányaimat az Eötvös Gimnáziumban végeztem, erre roppantul büszke vagyok. Itt alapozódott meg dialektikus életszemléletem, sokoldalú érdeklődésem, nyelvtudásom, igényem az elmélyedésre és még sok minden egyébre. A kémia éppen úgy érdekelt, mint a fizika. Végül kutató fizikus szakra jelentkeztem az ELTE TTK-ra, ahol a negyvenhat hallgató között hatan voltunk lányok, s bizony sokkalta többet kellett produkálnunk a megmérettetéseken, mint a fiúknak. Harcedzettek lettünk. Diplomaosztás után a Medicor Műveknél kezdtem dolgozni. Ott szerettem bele az orvosi kutatásba, fejlesztésbe. Az életben sokszor sodort olyan nagyszerű emberek mellé a sors, akiktől rengeteget tanultam. Egyikük Mester Endre professzor volt, aki már a '70-es évek végén kis teljesítményű lézerral gyógyított súlyos lábszárfekélyes betegeket. Mellette kezdtem el gondolkodni először arról, hogyan lehetne leegyszerűsíteni, sok ember